sportul
Magazin

OLIMPIADA DE ȘAH, DUPĂ 45 DE ANI, LA A 20-a EDIȚIE

● File din istoria marii competiții ● Un român — Ion Gudju — se numără printre promotorii ei ● Toate mărimile jocului pe tabla cu pătrate albe și negre au fost prezente la întrecere ● Amintiri din vremea cînd Ciocâltea îl învingea pe... Bobby Fischer !

Prima Olimpiadă (oficială) de șah a avut loc cu 45 de ani în urmă, la Londra, dar ideea organizării unei competiții pe echipe în „sportul minții" încolțise mai devreme. În 1924, la Paris, odată cu Congresul de constituire a Federației Internaționale de Șah (unul dintre membrii săi fondatori a fost românul Ion H. Gudju, actualul profesor universitar emerit, președinte de onoare al F.R.Ș.) s-a desfășurat o întrecere de acest gen, la care țara noastră aliniind o formație alcătuită numai din trei concurenți (Ion Gudju, Leo Loewenton și George Davidescu), față de patru cîți au fost în celelalte echipe — s-a clasat pe un foarte onorabil loc VIII, înaintea Olandei, Belgiei, Canadei, Angliei, Iugoslaviei și altor țări cu veche tradiție șahistă.

Au fost necesari în continuare trei ani încheiați pentru a înscrie competiția pe agenda tinerei organizații (F.I.D.E.), înfruntîndu-se dezinteresul, dificultățile materiale și alte obstacole care au stat în calea ei.

Și astfel, între 18 și 29 iulie 1927, la Londra, 16 echipe se reunesc spre a-și disputa supremația. Interesul față de concurs a fost umbrit în bună măsură de faptul că întreaga atenție a opiniei publice șahiste se îndrepta către epocalul meci dintre Alehin și Capablanca, programat puțin mai tîrziu în capitala Argentinei.

Edițiile antebelice ale Olimpiadei de șah au fost dominate de formațiile Ungariei (învingătoare în 1927 și 1928, clasată pe locul 2 în 1930 și 1937), Statelor Unite (4 victorii consecutive între 1931 și 1937) și Poloniei (cîștigătoare în 1930 cu Akiba Rubinstein la prima masă).

Cîteva rezultate individuale remarcabile merită să fie amintite. În 1927, englezul Sir G. Thomas (decedat recent, în vîrstă de 92 de ani) înscrie 12 puncte din 15 posibile. Anul următor, marele maestru american Kashdan reușește 13 din 15. În 1930, la Hamburg, debutează în fruntea echipei Franței campionul mondial Aleksandr Alehin, obținînd punctajul maxim de 9 din 9. Dar Rubinstein este încoronat drept lider cu 15 puncte din 17. Alehin se revanșează anul următor, la Praga ($13^1/_2$ din 18). În 1933, la Folkestone (Anglia), Cehoslovacia — cu Opocenski ($11^1/_2$ din 13) și Flohr amenință supremația americană. Șahiștii de peste ocean au aliniat însă „echipa lor de aur" : Kashdan (10 din 14), Marshal (7—10), Fine (9—13), Dake (10—13), Simonson (3—6). Revelația ediției — Suedia, în formația căreia apar tinerii Stahlberg, Stoltz și Lundin, viitori mari maeștri de renume.

★

România a fost prezentă la 4 ediții dinainte de război ale Olimpiadei (1928 Haga — locul 16, 1930 Hamburg — 13, 1931 Praga — 15, 1935 Varșovia — 17). De fiecare dată, conducătorul echipei a fost Ion Gudju, alături de el mai jucînd regretații maeștri I. Balogh, Z. Proca, St. Erdely, A. Tyroler, H. Silberman, I. Halic, Toma Popa. În 1935, la Varșovia, Erdely a avut partidă net cîștigată la Alehin, dar — în mare criză de timp — a greșit, a pierdut și a doua zi s-a îmbolnăvit de icter. La Hamburg, în 1930, Gudju obține o victorie frumoasă la maestrul german R. Richter. Dar, față de condițiile precare pe care le avea șahul în România acelor ani, era greu de obținut mai mult decît cîteva succese sporadice.

★

După o pauză de 11 ani (1939—1950) șirul Olimpiadelor se reia cu ediția a 9-a, de la Dubrovnik. Ea aduce un mare succes echipei Iugoslaviei, aflată în alcătuirea sa cea mai puternică : Gligorici (11 din 15), Pirc ($9^1/_2$ — 14), Trifunovici (10—13), Rabar (9—10), Vidmar jr. (5—6), Puc (1—2).

Începînd cu anul 1952 (Helsinki) pășesc în arena olimpică șahiștii sovietici, care aveau să fie cîștigătorii tuturor edițiilor următoare, deseori la mare distanță de a doua clasată (7 puncte față de Argentina, în 1954, $4^1/_2$ față de Iugoslavia și Ungaria în 1956, 5 față de S.U.A. în 1960). Toată pleiada marilor maeștri sovietici a jucat la Olimpiadă : Botvinik, Smislov, Keres, Bronstein, Tal, Petrosian, Spasski. În 1960 a debutat Bobby Fischer (13 din 18). Islandezul Olafsson a avut cel mai bun rezultat individual în 1962 (14 din 18), Fischer, în 1966 (15 din 17, la prima masă), Petrosian în 1968 ($10^1/_2$ din 12), Spasski în 1970 ($9^1/_2$ din 12).

Din 1956 cînd au revenit în competiția olimpică, jucătorii noștri s-au calificat cu regularitate în turneul final, obținînd cele mai bune rezultate în 1964, 1966 și 1968 — locul opt. În sfîrșit, în 1962, la Varna, Victor Ciocâltea a reușit să-l învingă pe Fischer, aducîndu-i americanului singura înfrîngere din turneu.

★

Acum, la Skoplje, are loc ediția jubiliară, a 20-a, a Olimpiadei de șah. Nutrim speranța că echipa română va reuși un rezultat meritoriu, care s-o ridice cu cîteva trepte pe scara grea și aspră a ierarhiei mondiale.

Valeriu CHIOSE

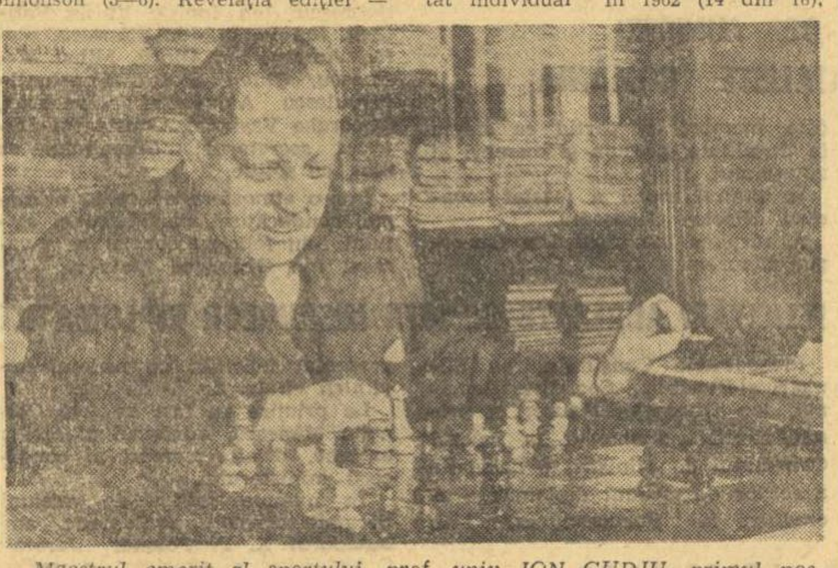
Maestrul emerit al sportului, prof. univ. ION GUDJU, primul nostru șahist „Olimpic" manifestă la cei 75 de ani ai săi o tulburătoare tinerețe. În aceste zile el se află la Skoplje, participînd la lucrările Congresului F.I.D.E.

SCURT PROCES DE CONȘTIINȚĂ

Pentru „microbiști", adică pentru vînătorii care pun mai mult preț pe tirul la zbor decît acela asupra nevolnicului patruped cum este iepurele, septembrie este luna ideală : pot vîna rațe și gîște sălbatice. Demult și-au curățat armele, și-au făcut provizii de cartușe, s-au căutat între ei și și-au aranjat întîlnirile și, în fiecare duminică, împînzesc bălțile, mlaștinile, zăvoaiele și toate locurile ochite încă din iulie și care, prin cîțiva fulgi răzleți, mărturisesc prezența acestor zburătoare.

Așa am făcut și noi, cîțiva amici, duminica trecută. Abia bătuse miezul nopții și iată-ne la drum...

— Or fi ? încearcă unul, fără a mai preciza că-i vorba despre gîște și rațe sălbatice.

Sînt precis ! De o săptămînă le urmărește Ion, cel cu casa din marginea satului. În fiecare seară zboară dinspre cîmp spre baltă... lămurește fără drept de apel I.N., care-și asumase rolul de organizator al expediției noastre cinegetice.

Gîștele zboară sus...

— Cartușe cu alice de 5 mm aveți ?

— Eu am suficiente...

— Eu nu am...

— Nici eu n-am...

Și începe trocul : „dă-mi cinci cartușe cu cinci și îți dau șase cu trei ;... eu îți dau cu patru..." etc.

Am ajuns. Mașina rămîne în marginea satului, la nea Ion, iar noi mărșăluim voinicește și transpirăm aidoma; spre baltă. Ne hotărîm locurile și ne răspîndim în stufărișuri. Și, atunci începe supliciul : țințarii ! Ne autopălmuim care mai de care, ca să ne apărăm de aceste insecte infernale, însă fără mare succes. Pe urmă, odată cu primul șuier al zborului de rață sălbatică, țînțarii pot să ne înțepe nestingheriți, fiindcă noi sîntem cu ochii pe cer. Trec rațele cîte două, cîte patru, stoluri. Armele bubuie spornic. Dar gîștele nu zboară.

I. N., care pîndește un ochi de apă dintre stufuri, vede un cîrd de gîște care înoată agale. Își face el la repezeală un scurt proces de conștiință („Nu este etic să tragi în pasărea aflată pe apă..."), conștiința-i cam elastică cedează și el trage un foc. Una din gîște nu mai înoată ; plutește inertă. „Ei drăcie ! Sînt domestice, orătăniile !" se sperie I. N., cînd vede că celelalte gîște de pe apă n-au zburat. Și domestice erau...

S-a luminat de-a binelea. Nu mai auzim și nu mai vedem zborul șuierat al rațelor. Rațele s-au ascuns prin stufăriș. Ne repliem conform înțelegerii. La ciorchinar avem fiecare cîte trei, patru rațe. I. N. are și o gîscă... Îl invidiem, pînă deschide gura :

— Să întrebăm în sat, cui trebuie să plătesc eu gîsca asta, că era domestică... mormăie el amărît. Atunci să te ții glume răutăcioase. Și înțepături. Mai dihai ca ale țînțarilor, pe care îi și uitasem, de altfel.

Dar gîștele, în afară de cea domestică a lui I. N. nu s-au arătat. Însă nu-i timpul pierdut. Pînă la 1 martie, mai sînt zile în calendar.

Ilie CÂRCIU

O mîngîiere drept răsplată pentru un aport reușit

Sporturi moderne cu tradiții străvechi

CULTURISMUL SAU CALEA SPRE PERFECȚIUNEA FIZICĂ

În scrisorile pe care harnicul nostru Ion Poștașu le primește aproape zilnic, apar tot mai des în ultima vreme întrebări privind ramuri sportive mai puțin cunoscute, cum sînt culturismul, karate-ul, aykido, jiu-jitsu, sumo etc. Astăzi vom prezenta cîteva amănunte despre culturism.

Începuturile acestui sport se pierd undeva, în negura timpului, iar dacă ar trebui să ne referim concret la primele idei privind perfecțiunea fizicului uman, am porni de la concepția idealului armonic, formulată de marii gînditori ai Greciei clasice. În esență, această concepție arăta că omul trebuie să fie frumos și bun, la idealul de perfecțiune ajungîndu-se printr-o educație complexă, care să confere sănătate, putere și agilitate.

Sărind, însă, peste milenii, ajungem la o altă teorie, formulată de inițiatorul culturismului modern, dr. Eugen Sandow, care spunea că „Viața înseamnă mișcare". Tot lui îi aparține și definiția culturismului, tradusă prin utilizarea greutăților în gimnastica zilnică, în scopul obținerii unei sănătăți perfecte și a proporționalității segmentelor corpului omenesc.

Exercițiile de culturism pot fi practicate deci de oricine vrea să-și întărească sănătatea, să-și dezvolte musculatura și să aibă un aspect fizic plăcut, indiferent de vîrstă, sex sau profesie. Această disciplină este extrem de accesibilă, existînd toate posibilitățile de a fi practicată începînd de la 8 și pînă la 60 de ani, cu condiția ca medicul sportiv să-și dea avizul înainte de începerea programului viitor de exerciții.

În privința materialelor necesare în culturism, putem aminti de extensoare, haltere de diferite greutăți, gantere, scripeți de perete, cordon elastic, cadru izometric, greutăți de mînă etc. Exercițiile sînt împărțite pe grupe de mușchi și este recomandabil ca fiecare adept al acestui sport să lucreze sub supravegherea unui antrenor calificat, pentru a putea beneficia de un regim metodic în pregătire. Pentru practicanții culturismului de performanță se organizează numeroase concursuri care sînt deosebit de spectaculoase. Ele prevăd întreceri la două categorii, stabilite după criteriul înălțimii sportivilor : pînă la 1,68 m și peste 1,68 m, neexistînd nici o limită de talie. Punctajul se acordă de un juriu format de mai mulți arbitri, care dau note între 0 și 20. Un concurs prevede, de regulă, trei părți : I — prezentarea tuturor concurenților (fără a se acorda punctaj) ; II — prezentarea individuală a concurenților (cu fața, cu spatele și în profil) ; III — fixarea (așezarea sportivului în trei poziții care să reliefeze diferite grupe musculare). Timpul fixărilor nu poate depăși 90 de secunde.

Încă un amănunt interesant este că la concurs sportivii își acoperă toată suprafața corpului cu un unguent, pentru a scoate cît mai mult în evidență relieful muscular.

Întrecerile culturiștilor au atît caracter inter — campionate naționale — cît și internațional, în Iugoslavia organizîndu-se în fiecare an o competiție de mare anvergură, al cărei cîștigător primește titlul de „Mister Univers".

În țara noastră culturismul și-a cucerit, de la an la an, tot mai mulți adepți, fiind practicat, de regulă, pe lîngă secțiile de haltere existente, care dispun de o variată gamă de instalații specifice. Federația noastră de specialitate a tipărit mai multe pliante și broșuri referitoare la modul și locul practicării culturismului, în vreme ce Editura Stadion a pus la dispoziția amatorilor acestei discipline două ediții din lucrarea profesorului Lazăr Baroga, intitulată „Culturism".

APLAUZE ȘI FELICITĂRI

O altă zi fericită pentru luptătorul Victor Dolipschi *de la clubul Dinamo București, după aceea de la Jocurile Olimpice de la München, unde a cucerit medalia de bronz la categoria grea (lupte greco-romane). Ieri, Victor Dolipschi s-a prezentat în fața ofițerului stării civile, alături de tînăra Mariana Bujder. La Casa căsătoriilor a Sectorului 5 din Capitală au venit numeroși „suporteri" — antrenori, luptători, rude și prieteni.*

Foto : DRAGOȘ NEAGU

BOB RICHARDS ARUNCĂ MĂNUȘA RECORDMANILOR DE ASTĂZI AI SĂRITURII CU PRĂJINA !

Săritura cu prăjina este proba atletică în care ultimul deceniu a marcat cele mai substanțiale progrese. Este cunoscut, însă, că la baza spectaculoasei escalade stă în primul rînd — sau, poate, în întregime ? — utilizarea prăjinilor din fibre sintetice — de sticlă la început, mai recent de carbon — care exclude posibilitatea comparării valorilor performanțelor obținute ieri și azi. În 1942, Cornelius Warmerdam sărea 4,77 m, folosind o prăjină de bambus. Recordul său s-a dovedit inabordabil vreme de 15 ani, pînă cînd Bob Gutowski — cu ajutorul unei prăjini metalice — a adăugat un centimetru performanței lui Warmerdam. Ultimul record mondial al erei „rigide" este de 4,80 m, rezultat reușit în 1960 de Don Bragg, succesorul lui Johnny Weissmuller în filmele cu Tarzan. În anul următor a apărut prăjina „catapult" care a permis cîștigarea în 11 ani, a 83 de centimetri !

Este oare superior, ca potențial fizic, un Seagren sau Nordwig unui Warmerdam sau Gutowski ? Mulți specialiști și-au pus această întrebare al cărei răspuns nu poate fi dat. Iată că această problemă a fost repusă recent în discuție sub forma unei provocări de către unul din protagoniștii de odinioară ai săriturii cu prăjina, Bob Richards. Vă mai aduceți aminte, poate, de cel supranumit „pastorul zburător", singurul prăjinist din istoria probei care a reușit cîștigarea a două titluri olimpice (1952 la Helsinki și 1956 la Melbourne). Bob Richards a declarat că oferă 10 000 de dolari celui care va sări cu o prăjină metalică mai mult decît a reușit el. (Recordul personal al lui Richards era de 4,72 m). Tentația este mare. Se va încumeta cineva să ridice mănușa ? Ne îndoim de acest lucru pentru că generația actuală de prăjiniști a crescut în era prăjinilor elastice. Or, între cele două tehnici există diferențe foarte mari. S-ar putea ca cineva să încerce totuși, poate chiar fiul pastorului, Bob Richards junior, care urmînd tradiția tatălui său a îndrăgit săritura cu prăjina și deține — cu prăjină din fibre de sticlă, desigur — o performanță de 5,18 m.

ROMÂNIA ARE CEI MAI RAPIZI FACTORI POȘTALI DIN BALCANI !

Puțini dintre dumneavoastră știu, poate, că regiunea balcanică constituie unul din leagănele atletismului european, Jocurile Balcanice fiind prima competiție atletică regională de pe continentul nostru. Dar nu despre începuturile atletismului balcanic vom scrie acum, ci despre o competiție inedită și spectaculoasă inițiată la nivel balcanic — care va deveni, sperăm, la rîndul ei tradițională și va fi, poate, copiată și de alții — concursul de marș al angajaților serviciilor de poștă din Balcani.

Ideea competiției aparține Direcției Poștelor din Atena, care și-a asumat și sarcina organizării primei ediții. Concursul s-a desfășurat duminică 10 septembrie pe străzile Salonicului, pe un traseu în lungime de 10 km, cu participarea angajaților serviciilor de poștă din Bulgaria, Iugoslavia, România și Grecia. Țara noastră a fost reprezentată de două echipe : una de tineret (**Constantin Staicu, Marin Perșinaru, Gheorghe Jugănaru**) și una de veterani (**Ion Baboie, Dumitru Chiose, Valeriu Mitrea**). S-au alcătuit clasamente individuale și pe echipe, prin adiționarea locurilor ocupate de componenții fiecărei formații. După cum am anunțat la timpul potrivit în ziar, cursa a fost cîștigată de reprezentantul nostru Constantin Staicu — cu un timp foarte bun, 42:07,6 —, iar în clasamentul pe echipe formația de tineret a României a terminat de asemenea pe primul loc (**M. Perșinaru** locul 2, **Gh. Jugănaru** locul 5), urmată de Grecia, Bulgaria și Iugoslavia.

Primilor clasați le-au fost oferite de personalități ale Salonicului frumoase cupe, iar **Ion Baboie**, cel mai vîrstnic participant (58 de ani), a primit un premiu special.

Interesul trezit de concursul factorilor poștali este ilustrat cel mai bine de faptul că televiziunea greacă a transmis în direct toată cursa duminică dimineața și a prezentat-o — în întregime — în reluare, luni seara !

Anul viitor competiția va fi organizată de Ministerul Poștelor din Bulgaria, iar în 1974 îi vom urmări pe factorii poștali din țările balcanice în întrecere pe străzile Bucureștiului.

Vladimir MORARU

În ținută de lucru — inclusiv tolba de scrisori — factorii poștali din peninsula balcanică mărșăluiesc pe străzile Salonicului. În fruntea lor poștașii români clasați pe primele două locuri : C. Staicu (nr. 6) și M. Perșinaru (nr. 7)

CĂRȚI NOI ÎN EDITURA STADION

CEI CARE AU CUCERIT VĂZDUHUL...*)

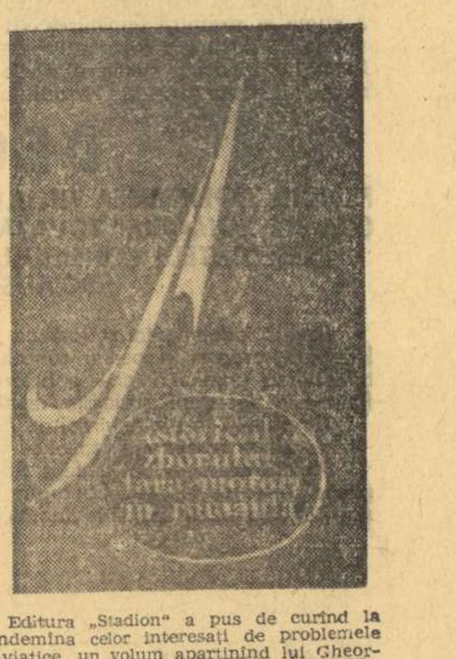

Editura „Stadion" a pus de curînd la îndemîna celor interesați de problemele aviatice, un volum aparținînd lui Gheorghe M. Cucu, în care este prezentat istoricul zborului fără motor în România. După cum mărturisește în „cuvîntul înainte", academicianul Horia Hulubei : **„Autorul acestei cărți a fost și el un entuziast și talentat pilot al zborului fără motor încă din 1941, devenind apoi instructor de planorism și comandant de școală la Brașov, prin mîna căruia au trecut generații întregi de elevi planoriști, iar în timpul liber a strîns un vast material documentar privind activitatea aviatică din România".**

În cele 189 de pagini ale volumului (la care se adaugă cîteva tabele statistice) sînt evocate cititorului momente emoționante ale istoriei aviației, de la crearea primului planor din lume de către Constantin Nesta, din Deva, în 1765, pînă în 1970. Sînt prezentați, de asemenea, oamenii de seamă ai școlii planorismului românesc, precum și constructori ai acestor aparate.

Scrisă într-un ritm alert și atractiv, cu o bogăție de date statistice (demnă de toată invidia) care nu îngreunează lectura, cartea semnată de Gheorghe M. Cucu este foarte interesantă, venind să completeze, un „cîmp alb" din istoria sportului românesc.

De asemenea, se cuvine a fi menționată și ilustrația (din păcate, nu întotdeauna, foarte reușită tipografic) care dă un plus de valoare cărții.

---

*) **Gheorghe M. Cucu** : Istoricul zborului fără motor. Editura Stadion, 1972, 189 pagini, 7 lei.

PENTRU SĂNĂTATEA DUMNEAVOASTRĂ

Prezentam, cu o săptămînă în urmă, la aceeași rubrică, un volum tipărit de Editura Stadion, menit să devină un îndemn (și sprijin totodată) pentru cei care vor să renunțe la excesul de... greutate, prin utilizarea exercițiilor fizice.

Iată, că sîntem, azi, în posesia unei noi lucrări, realizată de **N. Băieșu, A. Bîrlea** și **S. Magda**, care pune la îndemîna noastră, a tuturor, o suită de 42 de exerciții de gimnastică, capabile (desigur, după executarea lor) să ne redea buna dispoziție, iar organismului întreaga capacitate de muncă.

Indicațiile de ordin general sînt ilustrate de numeroase desene care facilitează înțelegerea executării corecte a mișcărilor, accesibile tuturor, indiferent de vîrstă, sex, profesie sau gradul de pregătire fizică a practicantului.

Menționăm, de asemenea, și reușita copertă semnată de **D. Negrea.**

---

*) N. Băieșu, A. Bîrlea, S. Magda — Exercițiul fizic pentru toți. Editura Stadion, 1972, 277 pag., 9.50 lei.

OPT CONVERSAȚII DESPRE GIMNASTICĂ*)

Prin apariția de sub tipar a volumului **„Siguranța execuției în gimnastică"** de **V. B. Korenberg** (tradus din limba rusă de Leonid Mircea), specialiștii din acest domeniu, preocupați de cibernetica și psihologia aplicate în sport, au la îndemînă o nouă posibilitate de a-și îmbogăți (sau numai verifica) cunoștințele.

Spre deosebire de lucrările, să le spunem, obișnuite, autorul și-a conceput cartea, plecînd de la ideea că în orice sferă de activitate există întrebări, la care trebuie neapărat să se răspundă. În acest mod, fiecare capitol corespunde unei posibile discuții cu cititorii, dezbătînd diversele aspecte legate de siguranța execuției în gimnastică, sugerînd anumite mijloace și procedee de soluționare a acestui „nod gordian".

Vom încheia această succintă prezentare, citind, în loc de orice recomandare, cîteva cuvinte din prefața autorului : **„Știința este alcătuită din fapte și cugetări. Această definiție scurtă și precisă, care aparține lui N. Edelman, o menționăm ca un avertisment : citind, căutați nu atît faptele, cît interpretarea și explicarea lor".**

---

*) V. B. Korenberg — Siguranța execuției în gimnastică, Editura Stadion, 1972, 177 pag., 7 lei.

Rubrică redactată de
Emanuel FANTANEANU

răspunde Ion Poștașu

DANIELA TODOR (13 ANI), PECIU NOU. 1. Dacă una dintre echipele noastre de fotbal cîștigă atît campionatul cît și Cupa României, ea va participa la Cupa Campionilor Europeni, în Cupa Cupelor urmînd să joace finalista Cupei României. 2. „Rugați pe susținătorii lui Ilie Năstase să-mi scrie, deoarece sînt și eu o admiratoare a acestui mare tenis-

man". Excelentă idee, dragă Daniela ! Poate că, în felul acesta, reușim să-l mai descongestionăm pe Năstase, care nu are timpul necesar nici să citească toate scrisorile pe care le primește, necum să răspundă la ele. Într-un fel, tot le-a răspuns Năstase : întrecîndu-i pe toți așii tenisului mondial. Deci, adresa d-tale : Peciu Nou 234, județul Timiș.

NELU QUINTUS, PLOIEȘTI. Un catren (reușit !), inspirat de ploaia cu..., cartofi de la Craiova, din meciul Universitatea — F.C. Argeș

Iată lămurită, deci,
Ce-i viața :
Ai plecat să vezi un meci
Și faci... piața !

STAN COTEANU, BULBUCATA. Gherghei a făcut parte din lotul național de fotbal care a făcut deplasarea în Mexic, la turneul final al campionatului mondial. El a și jucat cîteva minute (înlocuindu-l pe Dumitru, în min. 81) în meciul cu Cehoslovacia.

RODICA PURCARIN, COMUNA POIANA MARE. La J.O. din Mexic, România a cucerit patru medalii de aur.

ANTON SCUTARU, IAȘI. Ca finalist la Wimbledon și cîștigător la Forest Hills, Ilie Năstase are toate drepturile de a revendica titlul de cel mai bun tenisman din lumea întreagă, pe anul 1972, iar un succes — atît de mult dorit — în finala Cupei Davis, n-ar face decît să-i întărească această poziție. Dar, de ce sînteți atît de... pornit împotriva lui Smith ? Numai pentru că își apără șansele cu strășnicie ? Dar, aceasta este datoria oricărui sportiv. Mie personal, nu mi-e „nesuferit", iar dacă va pierde în fața lui Năstase, cred chiar că îmi va deveni foarte simpatic.

MIHAI MIHAILESCU, BUCUREȘTI. „În copilărie, la Pitești, am jucat fotbal împreună cu Dobrin". Hm ! Doi oameni, două destine ! 2. **„Rugați-l pe Ioan Chirilă să înceapă (dacă n-a făcut-o pînă acum) să scrie partea a doua a cărții „Ce frumos ar fi fost". Cred că titlul îl știe. Eu, totuși, îi sugerez : „A fost tare frumos !".** Îmi place titlul și țiu de pe acum pumnii strînși pentru el !

FLORIN NICOLESCU, BUCUREȘTI. În totul de acord cu dv.

EMANUELA GĂRDESCU, CARACAL. Gimnasta sovietică Olga Korbut, care v-a impresionat atît de mult — parcă numai pe dv. ? — are 17 ani, măsoară 1,54 m și greutatea ei este de... 38 kilograme.

I. BĂDULESCU, BUCUREȘTI. Evident, în fuga condeiului, s-a făcut o abatere de la matematică : Argentina Menis fiind născută la 19 iulie 1948, are 24 de ani. De cel de-al 25-lea o desparte o bună distanță. Vorbind despre vîrstele femeilor, nu ne este permis să greșim. Mai ales, în plus !

MIRCEA DUMITRESCU, ORAVIȚA. Arbitrii de fotbal nu sînt „pedepsiți", cum vă exprimați dv. numai prin scăderea unei stele sau două. Colegiul central al arbitrilor îi supune unei... vacanțe mai lungi sau mai scurte pe acei „cavaleri ai fluierului" care au prestat arbitraje necorespunzătoare. Împărtășesc și eu opinia dv. că, uneori, arbitrii manifestă indulgență față de jucătorii „cu firmă", nesancționîndu-i la nivelul abaterilor pe care le-au comis aceștia. Este exagerat însă să se spună că aceasta constituie o regulă generală...

AUREL DRAGHINAS, COMUNA BRATCA. Credeam că am lămurit, o dată (de fapt, de mai multe ori !) pentru totdeauna problema medaliilor de aur de la J.O. sau de la alte mari competiții. Ele sînt confecționate din bronz sau dintr-un anumit aliaj, suflat cu cîteva grame de aur. Dar, nu cantitatea de aur pe care o cuprind dă valoarea acestor medalii. Celelalte, de aur pur, sînt mai scumpe dar pot fi cumpărate la prima bijuterie !

Ilustrații : **N. CLAUDIU**

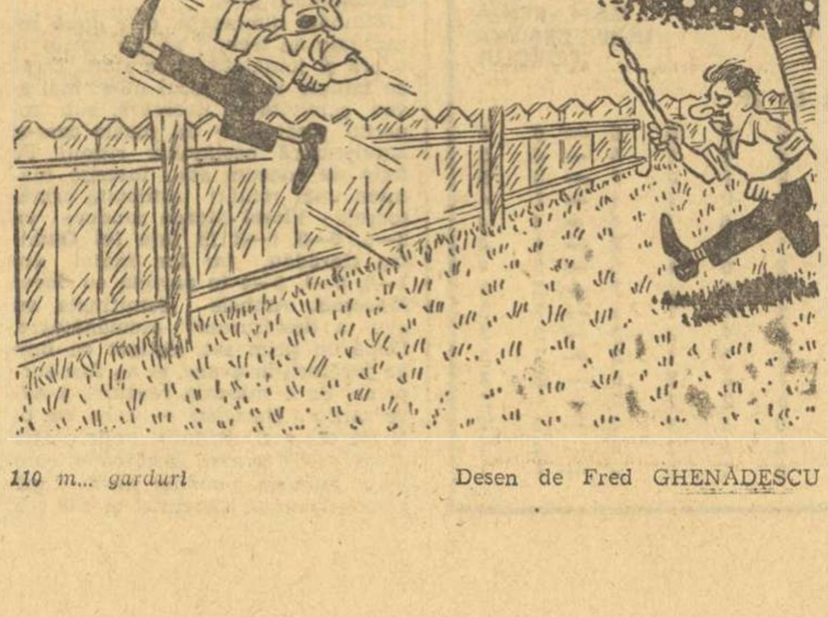
110 m... garduri

Desen de Fred GHENADESCU